

ΜονΕφετΠειραιώς 154/2019

Αν ο θάνατος του κληρονομούμενου επήλθε μετά την έναρξη ισχύος του Κτηματολογίου, δηλαδή ο αποβιώσας κατά το χρόνο έναρξης αυτού ήταν εν ζωή, τότε δικαιούχος του εγγραφτέου δικαιώματος είναι ο κληρονομούμενος και με την αίτηση θα ζητείται η αναγραφή των στοιχείων του κληρονομούμενου στο κτηματολογικό φύλλο, και β) αντίθετα, αν ο θάνατος του κληρονομούμενου επήλθε πριν από την έναρξη ισχύος του Κτηματολογίου, τότε δικαιούχοι του εγγραφτέου δικαιώματος είναι οι κληρονόμοι αυτού, δεδομένου ότι δε νοείται να είναι φορέας εμπραγμάτων δικαιωμάτων πρόσωπο το οποίο δεν υπάρχει.

ΤΟ ΜΟΝΟΜΕΛΕΣ ΕΦΕΤΕΙΟ ΠΕΙΡΑΙΩΣ

ΣΥΓΚΡΟΤΗΘΗΚΕ από τη Δικαστή Αγγελική Δέτση, Εφέτη, που ορίστηκε από τον Πρόεδρο του Τριμελούς Συμβουλίου Διοίκησης του Εφετείου Πειραιώς, και τη γραμματέα Γ.Λ..

ΜΕΛΕΤΗΣΕ ΤΗ ΔΙΚΟΓΡΑΦΙΑ

ΣΚΕΦΤΗΚΕ ΣΥΜΦΩΝΑ ΜΕ ΤΟ ΝΟΜΟ

Η υπό κρίση έφεση κατά της με αρ. 3865/2015 οριστικής απόφασης του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιώς, που εκδόθηκε αντιμωλία των διαδίκων με την διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας, ασκήθηκε από το πρωτοδίκως ηττηθέν κυρίως παρεμβαίνον νομότυπα και εμπρόθεσμα (άρθρα 495, 511, 513 § 1β', 516 § 1, 517, 518 § 1 ΚΠολΔ, 10 ΚΔ 26-6-/10-7-1944), ήτοι με κατάθεση του δικογράφου της στη γραμματεία του εκδόντος την προσβαλλόμενη απόφαση δικαστηρίου και εντός της τριακονθήμερης προθεσμίας από την επίδοση της εκκαλουμένης απόφασης, που έλαβε χώρα στις 30-12-2015 (βλ. με ημερομηνία 30-12-2015 σημείωση του δικαστικού επιμελητή Πρωτοδικείου Αθηνών επί του επίσημου αντιγράφου της προσβαλλόμενης απόφασης). Πρέπει, επομένως, να γίνει τυπικά δεκτή και να ερευνηθεί περαιτέρω, κατά την ίδια διαδικασία, ως προς τη βασιμότητα των λόγων της, μέσα στα όρια του μεταβιβαστικού αποτελέσματος της έφεσης (άρθρα 522 και 533 § 1 ΚΠολΔ).

Με την από 8-9-2011 αίτησή τους ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου Πειραιά οι αιτούσες και ήδη εφεσίβλητες ισχυρίστηκαν ότι, η μητέρα τους, η οποία απεβίωσε την 20-5-2009, ήταν όσο ζούσε, δυνάμει των αναφερόμενων μεταγεγραμμένων τίτλων, συγκυρία κατά ποσοστό 1/36 ή 2/72 εξ αδιαιρέτου του λεπτομερώς περιγραφόμενου κατά θέση, έκταση και όρια ακινήτου, ευρισκόμενου εντός του εγκεκριμένου σχεδίου πόλεως του δήμου Δραπετσώνας Πειραιά, το οποίο περιήλθε σ' αυτές ως νομίμως κληρονόμων της ανωτέρω αποβίωσασας, δυνάμει της υπ' αρ δήλωσης αποδοχής κληρονομίας της συμβολαιογράφου Αθηνών, νομίμως καταχωρηθείσας στα κτηματολογικά βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου Πειραιώς. Ότι κατά το στάδιο της κτηματογράφησης, η οποία περαιώθηκε το 2005, η άνω δικαιοπάροχος τους δεν δήλωσε το εμπράγματο δικαίωμα της επί του παραπάνω ακινήτου, με αποτέλεσμα το ακίνητο αυτό, κατά το παραπάνω ιδανικό της μερίδιο, να εμφανίζεται στο οικείο κτηματολογικό φύλλο με ΚΑΕΚ ως «αγνώστου ιδιοκτήτη». Με βάση το ιστορικό αυτό ζήτησαν να διορθωθεί η ανακριβής πρώτη έγγραφη στο αντίστοιχο κτηματολογικό φύλλο του Κτηματολογικού Γραφείου Πειραιά, ώστε να αναγραφεί ως συγκυρία του επίδικου ακινήτου κατά το προαναφερόμενο ποσοστό η μητέρα τους Στη δίκη που διεξήχθη ενώπιον του Μονομελούς Πρωτοδικείου, κατά την εκούσια δικαιοδοσία, το ήδη εκκαλούν Ελληνικό Δημόσιο άσκησε κύρια παρέμβαση, με την οποία ισχυρίστηκε ότι το επίδικο ακίνητο emπίπτει σε ευρύτερη έκταση, που απαλλοτριώθηκε για την αποκατάσταση προσφύγων και στην οποία ασκούσε από το 1927 δια των οργάνων του πράξεις νομής, καθώς την καταμέτρησε, συνέταξε διαγράμματα, τη ρυμοτόμησε και παραχώρησε τμήματά της σε πρόσφυγες αφήνοντας άλλα αδιάθετα. Ότι συνεπώς, η εν λόγω έκταση, όπου και το επίδικο, έχει τον χαρακτήρα εκτός συναλλαγής πράγματος, που προορίζεται για την εξυπηρέτηση του δημοσίου συμφέροντος, και άρα ανήκει στο ίδιο, ενώ δεν έχει εφαρμογή επ' αυτού η διάταξη του άρθρου 4 Ν. 3127/2003. Ότι, επικουρικά, αυτό κατέστη κύριος του επίδικου δυνάμει τακτικής ή έκτακτης χρησικτησίας, με νόμιμο τίτλο επί της ευρύτερης εκτάσεως, όπου το επίδικο, και δια συνεχούς ασκήσεως πράξεων νομής. Ότι, έτι επικουρικότερα, απέκτησε την επίδικη έκταση δυνάμει της συνθήκης της Κωνσταντινούπολης του 1832, «δικαιώματι πολέμου» ως διάδοχο του τουρκικού δημοσίου, άλλως ως ανήκουσα στις εγκαταληφθείσες από τους Οθωμανούς υπηκόους εκτάσεις μετά την αναγνώριση της Ελλάδας ως ανεξάρτητου κράτους. Ζήτησε δε να απορριφθεί η αίτηση των ήδη εφεσίβλητων, να διορθωθεί η ανακριβής έγγραφη στο κτηματολογικό φύλλο του ακινήτου, ώστε να αναγραφεί το ίδιο ως κύριος του επίδικου, και να καταδικαστούν οι καθ' ων η κύρια παρέμβαση στα δικαστικά του έξοδα. Επί των παραπάνω αιτήσεως και κυρίας παρεμβάσεως, που συνεκδικάστηκαν, εκδόθηκε η εκκαλούμενη απόφαση, η οποία, αφού απέρριψε το αίτημα της κύριας παρέμβασης να

καταχωρηθεί το Ελληνικό Δημόσιο ως αποκλειστικά κύριος λόγω μη τήρησης της απαιτούμενης προδικασίας καθώς και την πρώτη βάση αυτής, τη στηριζόμενη σε δικαίωμα εξ απαλλοτριώσεως, ως αόριστη, την έκρινε νόμιμη και στη συνέχεια την απέρριψε ως ουσία αβάσιμη κάνοντας δεκτή την αίτηση. Ακολούθως, διέταξε τη διόρθωση της ανακριβούς πρώτης έγγραφης, ώστε στα κτηματολογικά βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου Πειραιά να καταχωρηθεί ως δικαιούχος κατά το αιτούμενο ιδανικό μερίδιο η δικαιούχος των αιτουσών. Κατά της αποφάσεως αυτής το κυρίως παρεμβαίνουν Ελληνικό Δημόσιο άσκησε την ένδικη έφεση του, με την οποία, για τους λόγους που επικαλείται, συνιστάμενοι σε εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή του νόμου και πλημμελή εκτίμηση των αποδείξεων, ζητεί την εξαφάνιση της πρωτόδικης απόφασης, ώστε αφενός μεν να απορριφθεί η ένδικη αίτηση, αφετέρου να γίνει δεκτή η κύρια παρέμβαση του.

Σύμφωνα με το άρθρο 6 § 3α του Ν.2664/1998, όπως αντικαταστάθηκε με την παρ. 3 του άρθρου 2 του Ν. 3127/2003 και στη συνέχεια με την παρ. 2 του άρθρου 2 του Ν. 3481/2006, στην περίπτωση των αρχικών εγγραφών με την ένδειξη «αγνώστου ιδιοκτήτη» κατά την έννοια της § 1 του άρθρου 9, αντί της προβλεπόμενης στην § 2 του παρόντος άρθρου αγωγής, η διόρθωση μπορεί να ζητηθεί με αίτηση εκείνου που ισχυρίζεται ότι έχει εγγραπτό στο Κτηματολόγιο δικαίωμα, η οποία υποβάλλεται ενώπιον του Κτηματολογικού Δικαστή της τοποθεσίας του ακινήτου, που δικάζεται κατά τη διαδικασία της εκούσιας δικαιοδοσίας. Εντός προθεσμίας 20 ημερών από την κατάθεσή της και επί ποινή απαραδέκτου η αίτηση αυτή κοινοποιείται από τον αιτούντα στο Ελληνικό Δημόσιο και εγγράφεται στο κτηματολογικό φύλλο του ακινήτου. Τα ανωτέρω ισχύουν και στην περίπτωση της κυρίας παρεμβάσεως. Εάν στο κτηματολογικό φύλλο του ακινήτου έχουν ήδη καταχωρηθεί και άλλες αιτήσεις ή κύριες παρεμβάσεις με αντίστοιχο περιεχόμενο, η μεταγενέστερη αίτηση κοινοποιείται από τον αιτούντα επί ποινή απαραδέκτου και εντός της ως άνω προθεσμίας στους προηγούμενους αιτούντες ή κυρίως παρεμβαίνοντες. Η κοινοποίηση της αίτησης στις ανωτέρω περιπτώσεις γίνεται με επίδοση επικυρωμένου αντιγράφου της. Εφόσον η αίτηση γίνει τελεσιδικώς δεκτή, διορθώνεται η εγγραφή. Εάν η αίτηση απορριφθεί ως νόμω ή ουσία αβάσιμη, ο αιτών μπορεί να ασκήσει αγωγή κατά του Ελληνικού Δημοσίου υπό τις προϋποθέσεις της § 2 του άρθρου αυτού. Από τις ανωτέρω διατάξεις προκύπτει ότι, αντικείμενο της δίκης αυτής είναι η διαπίστωση της ύπαρξης του σχετικού εγγραπτού δικαιώματος του αιτούντος και η σύμφωνα με αυτή διόρθωση της ανακριβούς πρώτης εγγραφής, χωρίς τη διάγνωση κανενός αμφισβητούμενου δικαιώματος, αφού η εγγραφή «αγνώστου ιδιοκτήτη» δεν ενέχει τέτοια αμφισβήτηση, αλλά ακριβώς την έλλειψη διαπίστωσης του υπάρχοντος δικαιώματος. Τα αυτά ισχύουν και για την κύρια παρέμβαση και, συνεπώς, όποιος έχει έννομο συμφέρον για την άσκηση παρέμβασης οφείλει αφενός μεν να εκθέτει ότι έχει εγγραπτό στο κτηματολόγιο δικαίωμα και αφετέρου να ζητεί την εγγραφή αυτού του δικαιώματος στα κτηματολογικά βιβλία (ΑΠ 208/2017, ΑΠ 583/2016 ΝΟΜΟΣ). Ενόψει δε του αντικειμένου της ως άνω δίκης της εκούσιας δικαιοδοσίας, δεν απαιτείται να ζητηθεί με την εν λόγω αίτηση η αναγνώριση δικαιώματος, που προσβάλλεται με την ανακριβή πρώτη εγγραφή στο κτηματολογικό φύλλο του ακινήτου, ούτε να περιληφθεί αντίστοιχη διάταξη στην απόφαση που θα εκδοθεί, καθώς αντικείμενο της δίκης που ανοίγεται δεν είναι η αυθεντική διάγνωση δικαιώματος, που αμφισβητείται, ανεξαρτήτως του ότι ελέγχεται ως προϋπόθεση η ύπαρξη συγκεκριμένου δικαιώματος για τη ζητούμενη διόρθωση της ανακριβούς πρώτης εγγραφής, χωρίς όμως να καλύπτεται με ισχύ δεδικασμένου (ΑΠ 583/2016, ΑΠ 1500/2013, ΕΠειρ 435/2016 ΝΟΜΟΣ). Εφόσον, όμως, το δικαίωμα της κυριότητας ερευνάται αναγκαιώς από το Δικαστήριο, είτε η κτήση της στηρίζεται σε παράγωγο είτε σε πρωτότυπο τρόπο, πρέπει ο αιτών στο δικόγραφο της αιτήσεως του για τη διόρθωση της ανακριβούς εγγραφής να αναφέρει τον τρόπο, με τον οποίο έχει αποκτήσει την κυριότητα επί του επιδίκου σαν να πρόκειται για τακτική αναγνωριστική αγωγή (ΕΠειρ 584/2015 ΝΟΜΟΣ). Έτσι, για την πληρότητα και το ορισμένο αναγνωριστικής αγωγής ακινήτου, που στηρίζεται σε παράγωγο τρόπο κτήσεως της κυριότητας και ειδικότερα σε κληρονομική διαδοχή, πρέπει να αναφέρονται τα απαιτούμενα από τα άρθρα 1846, 1193 και 1198 ΑΚ για την κτήση της κυριότητας περιστατικά, δηλαδή ότι ο ενάγων αποδέχτηκε την κληρονομιά και τη μετέγραψε (ΑΠ 483/2014 ΝΟΜΟΣ). Αν ο εναγόμενος αμφισβητήσει με τις προτάσεις του την κυριότητα του ενάγοντος ή των δικαιωπαρόχων του, ο ενάγων έχει την υποχρέωση να συμπληρώσει με τις προτάσεις του τον τρόπο, με τον οποίο έγιναν κύριοι οι δικαιούχοι του και αυτός φθάνοντας μέχρι πρωτοτύπου τρόπου κτήσεως κυριότητας, δυναμένου να αντιταχθεί κατά των τρίτων, όπως είναι η έκτακτη χρησικτησία, διαφορετικά η αγωγή είναι αόριστη και απορρίπτεται ως απαράδεκτη (ΕΠειρ 584/2015, ΕΠειρ 156/2015 ΝΟΜΟΣ). Στην τελευταία αυτή περίπτωση, πρέπει ο ενάγων στο δικόγραφό του να αναφέρει τις διακατοχικές πράξεις του δικαιωπαρόχου του στο ακίνητο. (ΑΠ 96/2010 ΝΟΜΟΣ, ΑΠ 2065/2009 ΝοΒ 2010.1991). Περαιτέρω, σε περίπτωση κληρονομικής διαδοχής, η διατύπωση του αιτήματος για τη διόρθωση της ανακριβούς εγγραφής και την εγγραφή ως αληθούς δικαιούχου του δικαιώματος στο οικείο κτηματολογικό φύλλο κατά τον χρόνο των πρώτων εγγραφών έχει άμεση σχέση και συναρτάται με τον χρόνο θανάτου του κληρονομούμενου και συγκεκριμένα, αν αυτός συνέβη πριν ή μετά την έναρξη λειτουργίας του οικείου κτηματολογικού γραφείου. Και αυτό, γιατί η κτήση κυριότητας με κληρονομική διαδοχή έχει την ιδιαιτερότητα ότι, ανεξάρτητα από τον χρόνο σύνταξης του σχετικού εγγράφου για την αποδοχή κληρονομιάς, αυτή ανατρέχει πάντοτε στο χρόνο επαγωγής (ex tunc), που είναι ο

θάνατος του κληρονομούμενου κατά τα άρθρα 1193, 1195, 1198, 1199 και 1845 ΑΚ, άσχετα με τον χρόνο μεταγραφής ή εγγραφής του σχετικού εγγράφου αποδοχής κληρονομιάς. Συνεπώς, α) αν ο θάνατος του κληρονομούμενου επήλθε μετά την έναρξη ισχύος του Κτηματολογίου, δηλαδή ο αποβιώσας κατά το χρόνο έναρξης αυτού ήταν εν ζωή, τότε δικαιούχος του εγγραπτέου δικαιώματος είναι ο κληρονομούμενος και με την αίτηση θα ζητείται η αναγραφή των στοιχείων του κληρονομούμενου στο κτηματολογικό φύλλο, και β) αντίθετα, αν ο θάνατος του κληρονομούμενου επήλθε πριν από την έναρξη ισχύος του Κτηματολογίου, τότε δικαιούχοι του εγγραπτέου δικαιώματος είναι οι κληρονόμοι αυτού, δεδομένου ότι δε νοείται να είναι φορέας εμπραγμάτων δικαιωμάτων πρόσωπο το οποίο δεν υπάρχει, και με την αίτηση θα ζητείται η αναγραφή στο κτηματολογικό φύλλο των κληρονόμων του αποβιώσαντος με αιτία κτήσης κληρονομιά και τίτλο κτήσης την ήδη εγγραφείσα κατ' άρθρο 7Α πράξη δήλωσης αποδοχής κληρονομιάς (ΕΑ 5848/2010 ΕλΔνη 2011.568).

Περαιτέρω, κατά τα άρθρα 1, 2 και 3 του Οθωμανικού νόμου της 7 Ραμαζάν 1274 και το προΐσχύσαν αυτού μουσουλμανικό δίκαιο, οι γαίες διακρίνονταν στις εξής πέντε κατηγορίες: α) Τις γαίες καθαρής ιδιοκτησίας (μούλκια), όπως οικοδομήματα, εργαστήρια, αμπελώνες κλπ, των οποίων την κυριότητα είχε αυτός που τις εξουσίαζε και μπορούσε να τις διαθέτει ελεύθερα προς τρίτους με άτυπη συμφωνία περί μεταβίβασης, β) τις δημόσιες γαίες (μυριγιέ), όπως τα καλλιεργήσιμα χωράφια, βοσκοτόπια, δάση κλπ, των οποίων η κυριότητα ανήκε στο Οθωμανικό Δημόσιο και επί των οποίων οι ιδιώτες μπορούσαν να αποκτήσουν μόνο δικαίωμα εξουσίασης (τεσσαρούφ), γ) τις αφιερωμένες γαίες (βακούφια), των οποίων η χρήση και εκμετάλλευση γινόταν υπέρ κάποιου αγαθοεργού σκοπού και οι οποίες θεωρούνταν ως πράγματα εκτός συναλλαγής, δ) τις εγκαταλελειμμένες σε κοινότητες γαίες (μετροκέ), όπως οι δημόσιοι δρόμοι, οι πλατείες κλπ, οι οποίες ήταν προορισμένες για την κοινή χρήση και ανήκαν στο Δημόσιο και ε) τις νεκρές γαίες (μεβάτ), όπως τα βουνά, τα ορεινά και πετρώδη μέρη, τα αδέσποτα δάση κλπ, οι οποίες αποτελούσαν γαίες που κανείς δεν κατείχε, δεν εξουσίαζε και δεν καλλιεργούσε και ανήκαν στο Δημόσιο. Μετά την απελευθέρωση και δυνάμει των από 3/22-2-1830, 4/16-6-1830 και 19-6/1-7-1830 πρωτοκόλλων του Λονδίνου, των ερμηνευτικών των εν λόγω πρωτοκόλλων κειμένων των τριών προστάτιδων δυνάμεων και της από 9-7-1832 Συνθήκης της Κωνσταντινουπόλεως περιήλθαν στη κυριότητα του Ελληνικού Δημοσίου, αφενός μεν τα ανήκοντα στο Τουρκικό Δημόσιο κτήματα, αφετέρου δε τα κτήματα των Οθωμανών, τα οποία κατά τη διάρκεια του πολέμου κατέλαβε με τις στρατιωτικές δυνάμεις και δήμευσε, καθώς και εκείνα, τα οποία, κατά τον χρόνο υπογραφής των άνω τριών πρωτοκόλλων, είχαν εγκαταλειφθεί από τους αναχωρήσαντες από την απελευθερωθείσα Ελλάδα Οθωμανούς, πρώην κυρίους αυτών, και δεν είχαν καταληφθεί από τρίτους έως την έναρξη ισχύος του Ν. 21-6/10-7-1837 «Περί διακρίσεως κτημάτων». Εξάλλου, όσον αφορά τα οθωμανικά κτήματα τα ευρισκόμενα κατά τον χρόνο διακηρύξεως της ανεξαρτησίας του νέου ελληνικού κράτους (3-2-1830) εντός εδαφών τελούντων υπό τουρκική στρατιωτική κατοχή, αλλά εν συνεχεία παραχωρηθέντων βάσει της Συνθήκης της Κωνσταντινουπόλεως στην ελληνική κυριαρχία, όπως ειδικότερα η Αττική, η Εύβοια και τμήματα της Βοιωτίας και της Φθιώτιδας, όσα μεν εξ αυτών ανήκαν στο Οθωμανικό Δημόσιο περιήλθαν βάσει της ίδιας συνθήκης στο Ελληνικό Δημόσιο, ενώ όσα ανήκαν σε Οθωμανούς ιδιώτες παρέμειναν στην ιδιοκτησία τους με δικαίωμα πωλήσεώς τους εντός προθεσμίας (ΑΠ 835/2014, ΕΑ 2516/2008 ΝΟΜΟΣ).

Ακόμη, σύμφωνα με τις διατάξεις της παραγράφου 1 του άρθρου 4 του Ν. 3127/2003 ορίζονται τα εξής : «1. Σε ακίνητο που βρίσκεται μέσα σε σχέδιο πόλεως ή μέσα σε οικισμό που προϋφίσταται του έτους 1923 ή μέσα σε οικισμό κάτω των 2.000 κατοίκων, που έχει οριοθετηθεί ο νομέας του θεωρείται κύριος έναντι του Δημοσίου, εφόσον: α) νέμεται, μέχρι την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού, αδιαταράκτως για δέκα (10) έτη το ακίνητο με νόμιμο τίτλο από επαχθή αιτία υπέρ του ιδίου ή του δικαιοπαρόχου του που έχει καταρτισθεί και μεταγραφεί μετά την 23-2-1945, εκτός εάν κατά την κτήση της νομής βρισκόταν σε κακή πίστη, ή β) νέμεται, μέχρι την έναρξη ισχύος του νόμου αυτού το ακίνητο αδιαταράκτως για χρονικό διάστημα τριάντα (30) ετών, εκτός εάν κατά την κτήση της νομής βρισκόταν σε κακή πίστη. Στο χρόνο νομής που ορίζεται στις περιπτώσεις α και β προσμετράται και ο χρόνος νομής των δικαιοπαρόχων που διανύθηκε με τις ίδιες προϋποθέσεις. Σε κακή πίστη βρίσκεται ο νομέας εφόσον δεν συντρέχουν οι προϋποθέσεις του άρθρου 1042 ΑΚ. 2. Οι διατάξεις της προηγούμενης παραγράφου εφαρμόζονται για ακίνητο εμβαδού μέχρι 2.000 τ.μ. Για ενιαίο ακίνητο εμβαδού μεγαλύτερου των 2.000 τ.μ. οι διατάξεις της προηγούμενης παραγράφου εφαρμόζονται μόνο εφόσον στο ακίνητο υφίσταται κατά την 31-12-2002 κτίσμα, που καλύπτει ποσοστό τουλάχιστον τριάντα τοις εκατό (30%) του ισχύοντος συντελεστή δόμησης στην περιοχή». Περαιτέρω, κατά το άρθρο 1042 του ΑΚ, ο νομέας βρίσκεται σε καλή πίστη όταν χωρίς βαριά αμέλεια έχει την πεποίθηση ότι απέκτησε την κυριότητα. Από τον συνδυασμό των διατάξεων αυτών προκύπτει ότι, για να αποκτηθεί η κυριότητα ακινήτου, που ανήκει στο Δημόσιο, σύμφωνα με το άρθρο 4 § 1 του Ν. 3127/2003, πρέπει ο νομέας, μεταξύ άλλων, να έχει την πεποίθηση, χωρίς να τον βαρύνει βαριά αμέλεια, ότι απέκτησε την κυριότητα του ακινήτου και η πεποίθηση του αυτή, πρέπει να υφίσταται κατά το χρόνο κτήσης της νομής του ακινήτου. Ειδικότερα, ως προς το στοιχείο της καλής πίστης, αυτό συντρέχει, όταν ο

χρησιδεσπόζων, με βάση τα εκάστοτε συντρέχοντα περιστατικά, έστω και αν γνωρίζει ότι το ακίνητο ανήκει στην κυριότητα τρίτου, έχει, κατά την κτήση της νομής, την πεποίθηση, η οποία δεν οφείλεται σε βαριά αμέλεια, ότι απέκτησε την κυριότητα (ΑΠ 863/2011 ΝΟΜΟΣ). Εξάλλου ο νομέας θεωρείται κακής πίστης μόνο αν γνωρίζει ότι δεν έγινε κύριος ή αγνοεί τούτο από βαριά αμέλεια. Αν μεσολάβησε διαδοχή στη νομή, ο χρόνος νομής που διανύθηκε, με τις ίδιες προϋποθέσεις, στο πρόσωπο του δικαιοπαρόχου, συνυπολογίζεται στο χρόνο νομής του διαδόχου. Με τις διατάξεις αυτές θεσπίστηκε εξαίρεση από τον κανόνα ότι επί δημοσίων κτημάτων νομέας κατά πλάσμα του νόμου είναι το Δημόσιο και ότι αυτά είναι ανεπίδεκτα κτητικής ή αποσβεστικής παραγραφής, ο οποίος καθιερώνεται από τις διατάξεις του νόμου ΔΞΗ/1912 και των διαταγμάτων «περί δικαιοστασίου», που εκδόθηκαν με βάση αυτόν, από 12-9-1915 μέχρι και της 16-5-1926, και του άρθρου 21 του ΝΔ της 22-4/16-5-1926 «περί διοικητικής αποβολής από των κτημάτων της Αεροπορικής Αμύνης», που διατηρήθηκε σε ισχύ και μετά την εισαγωγή του ΑΚ με το άρθρο 53 του ΕισΝΑΚ και επαναλήφθηκε στο άρθρο 4 του ΑΝ 1539/1938 «περί προστασίας των δημοσίων κτημάτων», εκτός εάν η τριακονταετής νομή της έκτακτης χρησικτησίας είχε συμπληρωθεί μέχρι τις 11-9-1915, αφού μετά τη χρονολογία αυτή δεν επιτρέπεται ούτε έκτακτη χρησικτησία επί των ακινήτων του Δημοσίου. Έτσι, κατ' εφαρμογή των ως άνω διατάξεων του άρθρου 4 του Ν. 3127/2003, κατ' εξαίρεση, είναι δυνατή η απόκτηση κυριότητας με χρησικτησία και επί δημοσίου κτήματος, όταν αυτό βρίσκεται σε σχέδιο πόλεως ή μέσα σε οικισμό προϋφιστάμενο του 1923 ή μέσα σε οικισμό κάτω των 2000 κατοίκων, που έχει οριοθετηθεί, εμβαδού μέχρι 2000 τ.μ., εφόσον κάποιος το νέμεται αδιατάρακτως μέχρι την έναρξη ισχύος του ως άνω νόμου, δηλαδή μέχρι την 19-03-2003, επί δέκα έτη με νόμιμο τίτλο από επαχθή αιτία υπέρ του ίδιου του νεμομένου ή νεμηθέντος ή υπέρ των δικαιοπαρόχων του, εφόσον ο νόμιμος τίτλος έχει καταρτισθεί και μεταγραφεί μετά την 28-02-1945, εκτός εάν κατά την κτήση της νομής ο επικαλούμενος κυριότητα ή οποιοσδήποτε από τους δικαιοπαρόχους του ήταν κακής πίστης, ή επί τριάντα έτη, εκτός αν κατά την κτήση της νομής ο επιληφθείς της νομής του ακινήτου ήταν κακής πίστης, δηλαδή εφόσον δεν συνέτρεχαν κατά το χρόνο κτήσης της νομής στο πρόσωπό του οι προϋποθέσεις του άρθρου 1042 ΑΚ. Η ρύθμιση αυτή ως ειδική και εξαιρετική επιτρέπει την απόκτηση της κυριότητας με έκτακτη χρησικτησία σε ακίνητα του Δημοσίου, εφόσον κάποιος, που απέκτησε με καλή πίστη τη νομή ακινήτου του Δημοσίου, νέμεται αδιατάρακτα τούτο για τριάντα έτη, που φθάνουν χρονικά μέχρι την έναρξη ισχύος του παραπάνω νόμου, δηλαδή μέχρι την 19-03-2003, υπό τις λοιπές διαλαμβανόμενες προϋποθέσεις στην παρ. 1 περ. α' και β' του ίδιου νόμου και όχι εφόσον κάποιος που απέκτησε με καλή πίστη τη νομή ακινήτου του Δημοσίου το νέμεται αδιατάρακτα επί τριάντα έτη οποτεδήποτε πριν από την έναρξη ισχύος του ως άνω νόμου, χωρίς να ενδιαφέρει αν συνεχίζει να νέμεται το ακίνητο του Δημοσίου αδιατάρακτα και μετά την έναρξη της ισχύος του (ΟΛΑΠ 11/2015, ΑΠ 225/2017, ΑΠ 187/2017 ΝΟΜΟΣ).

Με τον πρώτο και δεύτερο (κατά το πρώτο σκέλος του) λόγους της έφεσής του το εκκαλούν Ελληνικό Δημόσιο ισχυρίζεται ότι, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, κατ' εσφαλμένη ερμηνεία και εφαρμογή των άρθρων 216 ΚΠολΔ και 4 Ν. 3127/2003, έκρινε την ένδικη αίτηση ως ορισμένη, αφού δεν προσδιοριζόταν από τις αιτούσες η ακριβή θέση του επιδίκου ακινήτου και δεν επικαλούνταν συγκεκριμένες πράξεις νομής και καλή πίστη για τη θεμελίωση του δικαιώματος τους σε χρησικτησία βάσει του Ν. 3127/2003. Οι λόγοι αυτοί είναι απορριπτέοι ως αβάσιμοι, καθόσον αφενός μεν στην αίτηση γίνεται ακριβή περιγραφή του επιδίκου ακινήτου ως οικοπέδου έκτασης 320 τμ., ή με καταχωρηθείσα έκταση στα κτηματολογικά βιβλία 273 τμ., ευρισκόμενου στην περιφέρεια του Δήμου Δραπετσώνας, με πρόσωπο επί της οδού και επί της οδού, το οποίο αποτελεί το ενιαίο οικόπεδο, που προέκυψε από τη συνένωση δύο επιμέρους οικοπέδων, επίσης σαφώς, περιγραφόμενων κατά θέση και σύνορα. Αφετέρου, οι αιτούσες, ενόψει της αμφισβήτησης εκ μέρους του κυρίως παρεμβαίνοντος Ελληνικού Δημοσίου της κυριότητας της δικής τους και των δικαιοπαρόχων τους επί του επιδίκου, παραδεκτά με τις προτάσεις τους, σύμφωνα με όσα αναφέρθηκαν στην πιο πάνω μείζονα σκέψη, αναφέρθηκαν αναλυτικά στον τρόπο κτήσης της κυριότητας και των δικαιοπαρόχων τους φθάνοντας μέχρι πρωτότυπο κτήσης κυριότητας (χρησικτησία) ενώ ισχυριζόμενες, μεταξύ άλλων, ότι συντρέχουν και οι προϋποθέσεις του Ν. 3127/2003, επικαλέστηκαν για τη στοιχειοθέτηση τους τόσο την καλή πίστη της δικής τους και των δικαιοπαρόχων τους όσο και συγκεκριμένες πράξεις νομής, όπως οι αποτυπώσεις σε τοπογραφικά διαγράμματα του επιδίκου και η χρήση του ως χώρου στάθμευσης από το 2002. Συνεπώς, η ένδικη αίτηση, όπως και ο ισχυρισμός των αιτουσών για εφαρμογή του Ν. 3127/2003, είναι καθ' όλα τα στοιχεία τους ορισμένα και ορθώς τα έκρινε το πρωτοβάθμιο δικαστήριο ως τέτοια.

Περαιτέρω, από την επανεκτίμηση της ένορκης κατάθεσης του μάρτυρα των αιτουσών-καθ' ων η κύρια παρέμβαση, που εξετάστηκε στο ακροατήριο του πρωτοβαθμίου δικαστηρίου και περιλαμβάνονται στα ταυτάριθμα με την εκκαλουμένη απόφαση πρακτικά δημόσιας συνεδρίασης, και όλα ανεξαιρέτως τα έγγραφα, που νόμιμα μετ' επικλήσεως προσκομίζουν οι διάδικοι, μεταξύ των οποίων και οι προσκομισθείσες από τις αιτούσες φωτογραφίες, που η γνησιότητά τους δεν αμφισβητήθηκε, αποδείχθηκαν τα παρακάτω πραγματικά περιστατικά : Δυνάμει της υπ' αρ. . πράξης αποδοχής κληρονομίας της συμβολαιογράφου Αθηνών, που έχει καταχωρηθεί νόμιμα στα βιβλία του Κτηματολογικού

Γραφείου Πειραιώς (αρ. καταχώρησης), οι αιτούσες αποδέχτηκαν την κληρονομία της μητέρας τους, ελληνίδας υπηκόου, η οποία απεβίωσε στην Αυστραλία, στις 20-5-2009, αφήνοντας την από 23-7-2002 ξενόγλωσση διαθήκη της, η οποία δημοσιεύτηκε από το Ανώτατο Δικαστήριο Κουήνσλαντ Αυστραλίας στις 3-8-2009 και καταχωρήθηκε στα βιβλία διαθηκών του Πρωτοδικείου Αθηνών στις 16-6-2010, στον τόμο .. με αύξοντα αριθμό Με την εν λόγω διαθήκη η μητέρα των αιτουσών εγκατέστησε ως μοναδικούς κληρονόμους της τα τρία παιδιά της, ήτοι τις αιτούσες 1), 2)..... και τον υιό της 3) Ωστόσο, ο τελευταίος με την υπ' αρ. έκθεση αποποίησης κληρονομίας του γραμματέα του Πρωτοδικείου Αθηνών αποποιήθηκε την κληρονομία, που του επήχθη με την ανωτέρω διαθήκη της μητέρας του, και έτσι το κληρονομικό του μερίδιο, ενόψει του ότι αυτός δεν είχε κατιόντες, προσαύξησε τα μερίδια των αιτουσών -αδερφών του κατ' ισομοιρίαν (άρθρα 1807 ΑΚ σε συνδ. με 28 ΑΚ). Μεταξύ των κληρονομιαίων στοιχείων της κληρονομίας της ανωτέρω αποβιώσασας ήταν και το ιδανικό μερίδιο κατά ποσοστό 1/36 ή 2/72 εξ αδιαιρέτου επί οικοπέδου, το οποίο, κατά τους αρχικούς τίτλους κτήσεως, απαρτίζεται από δύο συνεχόμενα οικοπέδα συνολικής εκτάσεως 320 τμ., ευρισκόμενα στη Δραπετσώνα Αττικής, στην περιφέρεια του Δήμου Δραπετσώνας, πλησίον του Ναυπηγείου, παρά τον προλιμένα Πειραιώς, εντός του εγκεκριμένου σχεδίου πόλεως του Δήμου Δραπετσώνας, επί της οδού .., και επί της οδού, όπως αυτά τα (αρχικά) οικοπέδα εμφανίζονται με τους αριθμούς (14) και (17) στο σχεδιάγραμμα του μηχανικού .., που προσαρτήθηκε στο υπ' αρ. συμβόλαιο του συμβολαιογράφου Αθηνών, και συνορεύουν -κατά το σχεδιάγραμμα αυτό- το μεν υπ' αρ. (14) οικόπεδο, βόρεια με το υπ' αρ. (13) οικόπεδο, ανατολικά με το υπ' αρ. (12) οικόπεδο, νότια με ανώνυμη οδό και δυτικά με το υπ' αρ. (16) οικόπεδο, ενώ το υπ' αρ. (17) οικόπεδο, βόρεια με οδό, ανατολικά με τα υπ' αρ. (15) και (16) οικόπεδα, νότια με ανώνυμη οδό και δυτικά με το υπ' αρ. (18) οικόπεδο. Από τη συνένωση των ανωτέρω δύο οικοπέδων προέκυψε το ενιαίο οικόπεδο (επίδικο) συνολικής επιφάνειας 320 τμ., όπως αποτυπώνεται με τα στοιχεία Α-Β-Γ-Δ-Ε-Ζ-Η-Θ-Α στο από Απριλίου 1999 τοπογραφικό διάγραμμα του πολιτικού μηχανικού Πειραιά, και συνορεύει βόρεια σε πρόσωπο Α-Θ του άνω διαγράμματος μήκους 10 μέτρων με την οδό πρώην ... και ήδη, στη οποία φέρει τον αριθμό ... (πρώην ...), νότια σε πρόσωπο Ε-Ζ μήκους 10 μέτρων με την οδό, ανατολικά σε τεθλασμένη πλευρά Α-Β μήκους 8 μέτρων με ιδιοκτησία κληρονόμων .., Β-Γ μήκους 5 μέτρων με ιδιοκτησία κληρονόμων, Γ-Δ μήκους 1 μέτρου και Δ-Ε μήκους 16,50 μέτρων με ιδιοκτησία, και δυτικά σε τεθλασμένη πλευρά Θ-Η μήκους 13,50 μέτρων με ιδιοκτησία, και Η-Ζ μήκους 14,30 μέτρων με ιδιοκτησία αγνώστων. Η δικαιοπάροχος των αιτουσών, είχε καταστεί συγκυρία κατά το προαναφερόμενο ποσοστό του προπεριγραφόμενου οικοπέδου σύμφωνα με τα κάτωθι. Με το υπ' αρ. συμβόλαιο διανομής ακινήτου του συμβολαιογράφου Αθηνών, νομίμως μεταγεγραμμένο, οι, συγκύριοι μεγαλύτερης έκτασης, στην οποία περιλαμβάνεται και το επίδικο ακίνητο, προχώρησαν σε κατάτμηση αυτής σε 40 μικρότερα οικοπέδα, τα οποία αποτυπώθηκαν στο από 25-1-1930 διάγραμμα του μηχανικού, που προσαρτήθηκε στο ως άνω συμβόλαιο, και ακολούθως σε διανομή τους, ώστε κάθε συγκύριος έλαβε αυτούσια οικοπέδα κατά πλήρη κυριότητα. Έτσι, με βάση το ανωτέρω συμβόλαιο, ο έλαβε στην αποκλειστική κυριότητα, νομή και κατοχή του, μεταξύ άλλων, και τα με αριθμούς 14 και 17 οικοπέδα, τα οποία στη συνέχεια ενώθηκαν σε ένα ενιαίο οικόπεδο, έκτασης 320 τμ., που είναι το ήδη επίδικο. Στη συνέχεια, αμφοτέρω τα οικοπέδα αυτά απέκτησε κατά πλήρη κυριότητα ο με αγορά από τον, δυνάμει του υπ' αρ. συμβολαίου του συμβολαιογράφου Αθηνών, νομίμως μεταγραφέντος. Την 19-3-1960 απεβίωσε, χωρίς να αφήσει κατιόντες, ο, κάτοικος εν ζωή Ανωγής Ιθάκης, ο οποίος, δυνάμει της υπ' αρ. δημόσιας διαθήκης του, συνταχθείσας ενώπιον του συμβολαιογράφου Ιθάκης, και νόμιμα δημοσιευθείσας από το Πρωτοδικείο Κεφαλληνίας κατά τη συνεδρίασή του της 3ης-5-1960, εγκατέστησε μοναδική κληρονόμο του σε όλη την περιουσία του, στην οποία συμπεριλαμβάνονταν τα άνω δύο οικοπέδα, την εν ζωή σύζυγο του, Την 6-5-1983 απεβίωσε, χωρίς να αφήσει κατιόντες, η, κάτοικος Ανωγής Ιθάκης, η οποία, δυνάμει της υπ' αρ. δημόσιας διαθήκης της, συνταχθείσας ενώπιον του συμβολαιογράφου Ιθάκης, και νόμιμα δημοσιευθείσας από το Πρωτοδικείο Κεφαλληνίας κατά τη συνεδρίαση του της 30ης-6-1983, εγκαθιστούσε μοναδικό κληρονόμο της τον ανωτέρω σύζυγο της,, ο οποίος όμως, όπως προελέχθη, είχε προαποβιώσει αυτής και έτσι αυτή κληρονομήθηκε σύμφωνα με τις διατάξεις του Αστικού Κώδικα περί εξ αδιαιρέτου διαδοχής από τους εγγύτερους κατά τον χρόνο θανάτου της συγγενείς της (άρθρα 1710 § 2, 1711, 1814 ΑΚ), ήτοι : 1) την αδερφή της, γιαγιά των αιτουσών, κατά ποσοστό 1/6 ή 12/72 εξ αδιαιρέτου, 2) τον, τέκνο του προαποβιώσαντος αδερφού της, κατά ποσοστό 1/6 ή 12/72 εξ αδιαιρέτου, 3) τους α), β), και γ), τέκνα του προαποβιώσαντος αδερφού της, κατά ποσοστό (1/6 X 1/3) 1/18 ή 4/72 εξ αδιαιρέτου ο καθένας, 4) τους α), β), και γ), τέκνα του προαποβιώσαντος αδερφού της, κατά ποσοστό 1/18 ή 4/72 εξ αδιαιρέτου ο καθένας, 5) τους α), β), γ), και δ), τέκνα της προαποβιώσασας αδερφής της, κατά ποσοστό (1/6 X 1/4) 1/24 ή 3/72 εξ αδιαιρέτου ο καθένας, και 6) τις α), και β), τέκνα της προαποβιώσασας αδερφής της, κατά ποσοστό (1/6 X 1/2) 1/12 ή 6/72 εξ αδιαιρέτου η καθεμία. Το κληρονομικό δικαίωμα των ανωτέρω κληρονόμων της πιστοποιήθηκε με το υπ' αρ. πιστοποιητικό κληρονομητηρίου του γραμματέα του Μονομελούς Πρωτοδικείου Κεφαλληνίας, που εκδόθηκε δυνάμει της υπ' αρ. 205/1984 αποφάσεως του

εν λόγω Δικαστηρίου. Την 23-2-1985 απεβίωσε και η γιαγιά των αιτουσών,, χωρίς να αφήσει διαθήκη και κληρονομήθηκε σύμφωνα με τις διατάξεις περί εξ αδιαθέτου διαδοχής από τους εγγύτερους συγγενείς της (άρθρο 1813 ΑΚ), ήτοι : 1) τη θυγατέρα της, κατά ποσοστό $(1/6 \times 1/6) 1/36$ ή $2/72$ εξ αδιαθέτου, η οποία απεβίωσε στις 4-5-1990 και κατέλιπε την υπ' αρ. δημόσια διαθήκη της συνταχθείσα ενώπιον του συμβολαιογράφου Ιθάκης, νόμιμα δημοσιευθείσα από το Πρωτοδικείο Κεφαλληνίας κατά τη συνεδρίασή του της 16-4-1991, με την οποία εγκατέστησε ως μοναδική κληρονόμο της (κατά το άνω ποσοστό του $1/36$ ή $2/72$ εξ αδιαθέτου) τη θυγατέρα της, β) τη θυγατέρα της κατά ποσοστό $1/36$ ή $2/72$ εξ αδιαθέτου, γ) τη θυγατέρα της, μητέρα και άμεση δικαιούχος των αιτουσών, κατά ποσοστό $1/36$ ή $2/72$ εξ αδιαθέτου, δ) τη θυγατέρα της, κατά ποσοστό $1/36$ ή $2/72$ εξ αδιαθέτου, ε) τη θυγατέρα της, κατά ποσοστό $1/36$ ή $2/72$ εξ αδιαθέτου, στ) τον, τέκνα του προαποβιώσαντος την 5-6-1980 υιού της,, κατά ποσοστό $1/36$ εξ αδιαθέτου και τους δύο, ήτοι $1/72$ εξ αδιαθέτου τον καθένα. Ακολούθως, όπως προελέχθη, η ανωτέρω κληρονομήθηκε από τις αιτούσες θυγατέρες της, κατά ποσοστό $1/72$ εξ αδιαθέτου η καθεμία. Εξάλλου, οι αιτούσες με την προαναφερόμενη υπ' αρ. πράξη αποδοχής κληρονομίας της συμβολαιογράφου Αθηνών αποδέχθηκαν α) για λογαριασμό της μητέρας τους,, την κληρονομία της μητέρας αυτής,, που της επήχθη εξ αδιαθέτου κατά το προαναφερθέν εξ αδιαθέτου ποσοστό της ($1/36$), β) για λογαριασμό της γιαγιάς τους,, την κληρονομία της αδερφή της, που της επήχθη εξ αδιαθέτου κατά το εξ αδιαθέτου ποσοστό του $1/6$ καθώς και γ) για λογαριασμό της τελευταίας την κληρονομία του συζύγου της, που της επήχθη εξ αδιαθέτου.

Συνεπώς, η μητέρα των αιτουσών,, σύμφωνα με τα ανωτέρω, κατά τον χρόνο θανάτου της είχε γίνει συγκυρία, με παράγωγο τρόπο, του επίδικου ακινήτου σε ποσοστό $2/72$ εξ αδιαθέτου. Αποδείχθηκε, ακόμη, ότι η μητέρα των αιτουσών και οι δικαιούχοι της νέμονταν το επίδικο ακίνητο συνεχώς και αδιαλείπτως τουλάχιστον από το 1930, απ' όταν ο απώτερος δικαιούχος τους,, προχώρησε μαζί με τους συγκυρίους της ευρύτερης έκτασης σε διανομή της αναθέτοντας στον μηχανικό ... την κατάτμηση και αποτύπωση της, συμπεριλαμβανομένου του επιδίκου, σε σχετικό τοπογραφικό διάγραμμα, ενώ στη συνέχεια το επίδικο ακίνητο καταμετρήθηκε εκ νέου και συντάχθηκε το από Απρίλιος 1999 τοπογραφικό διάγραμμα του πολιτικού μηχανικού Εξάλλου, με το υπ' αρ. σύμβολο της συμβολαιογράφου Πειραιά δημιουργήθηκε επί του επίδικου οικοπέδου θέση στάθμευσης, η οποία χρησιμοποιείται μέχρι και τον χρόνο κατάθεσης της ένδικης αίτησης από τον έναν εκ των συγκυρίων, τον (με ποσοστό συγκυριότητας 25%), ενώ από το 2009 περίπου αυτό είναι περιφραγμένο με ελλενίτ. Αντίθετα, το κυρίως παρεμβαίνον δεν προσκόμισε κανένα στοιχείο αποδεικτικό της κυριότητας του Οθωμανικού κράτους επί του επίδικου ακινήτου ή Οθωμανών υπηκόων, που το εγκατέλειψαν, όταν αναχώρησαν από την απελευθερωθείσα Ελλάδα, επειδή δε, το ίδιο φέρει το βάρος του εν λόγω ισχυρισμού, χωρίς να εξαντλεί τη δικονομική του υποχρέωση απλά και μόνο με την επίκληση των διατάξεων των άνω Πρωτοκόλλων και Συνθήκης, πρέπει αυτός να απορριφθεί ως αβάσιμος. Ομοίως, απορριπτέος είναι και ο ισχυρισμός του ότι απέκτησε το επίδικο με τα προσόντα της τακτική ή έκτακτης χρησικτησίας, καθόσον δεν αποδείχθηκε καμία διακατοχική πράξη των οργάνων του επί του επιδίκου. Όπως μάλιστα αναφέρεται στο προσκομιζόμενο από το Ελληνικό Δημόσιο με αρ. πρωτ. έγγραφο της Δ/σης Κοινωνικής Μέριμνας της Περιφέρειας Αττικής, το επίδικο εμφανίζεται στο υπ' αρ. τοπογραφικό διάγραμμα απαλλοτριώσεως, που είναι κατατεθειμένο στο Υπουργείο Υγείας, πλην όμως, επειδή το εν λόγω οικοδομικό τετράγωνο δεν φέρει αρίθμηση, ούτε και φαίνεται οικοπεδοποιημένο, αυτή (η παραπάνω υπηρεσία) δεν μπορεί να αποφανθεί για την ύπαρξη δικαιωμάτων του Ελληνικού Δημοσίου επ' αυτού. Να σημειωθεί, πάντως, ότι η εμφάνιση του επιδίκου στο προαναφερθέν τοπογραφικό διάγραμμα απαλλοτριώσεως δεν μπορεί να θεωρηθεί ότι συνεπάγεται και κυριότητα του Ελληνικού Δημοσίου επί του επιδίκου λόγω απαλλοτριώσεως για αποκατάσταση προσφύγων, καθώς σύμφωνα με το άρθρο 2 § 5 του από 29/30-4-1953 ΒΔ «περί κωδικοποίησεως των κείμενων διατάξεων περί αναγκαστικών απαλλοτριώσεων κλ», προσφυγικές απαλλοτριώσεις ανακαλούνται αυτοδικαίως από 15-4-1957, εφόσον μέχρι τη χρονολογία αυτή δεν είχε λάβει χώρα κατάληψη ή καταβολή αποζημίωσης, της έννοιας της κατάληψης νοουμένης ως περιλαμβάνουσα εμφανείς υλικές πράξεις και ενέργειες επί του απαλλοτριωθέντος, με τις οποίες αυτό καθυποτάσσεται στην εξουσία εκείνου που τις επιχειρεί (ΑΠ 614/2013 ΝΟΜΟΣ), τέτοια δε κατάληψη δεν αποδείχθηκε εν προκειμένω. Ενόψει όλων των προεκτεθέντων, επομένως, αποδεικνύεται ότι η δικαιούχος των αιτουσών, μητέρα τους,, νεμόταν το επίδικο ακίνητο, το οποίο βρίσκεται εντός σχεδίου πόλεως του Δήμου Δραπετσώνας Αττικής, εμβαδού 320 τμ, δηλαδή εμβαδού μικρότερου των 2.000 τμ, με διάνοια συγκυρίας και καλή πίστη, έχοντας την πεποίθηση χωρίς βαριά αμέλεια ότι είχε αποκτήσει από αληθινούς κυρίους και ότι δεν προσβάλλει το δικαίωμα κυριότητας κανενός, για χρονικό διάστημα μεγαλύτερο των τριάντα ετών μέχρι την έναρξη ισχύος (στις 19-3-2003) του νόμου 3127/2003 (από το 1930) και συνεπώς, είχε αποκτήσει συγκυριότητα επί του επιδίκου κατά το προαναφερθέν ποσοστό, όχι μόνο με παράγωγο, αλλά και με πρωτότυπο τρόπο, δυνάμει του άρθρου 4 του Ν. 3127/2003, δεκτού γενομένου του σχετικού ισχυρισμού των αιτουσών, που προέβαλαν σε αντίκρουση της κύριας παρέμβασης του Ελληνικού Δημοσίου. Εξάλλου, ο ισχυρισμός που πρότεινε το κυρίως παρεμβαίνον περί κακής πίστεως των αιτουσών και των δικαιούχων τους κατά

την κτήση της νομής τους ουδόλως αποδείχθηκε, καθόσον δεν αποδείχθηκε ότι είχε γνωστοποιηθεί σ' αυτούς, οποτεδήποτε, τυχόν δικαίωμα του Ελληνικού Δημοσίου, ή είχε προβεί σε διεκδίκηση του (πχ με την έκδοση πρωτοκόλλου διοικητικής αποβολής), ή ότι είχε προβεί σε οποιαδήποτε εμφανή ενέργεια διακατοχής επ' αυτού.

Περαιτέρω, αποδείχθηκε ότι, κατά τη διαδικασία κτηματογράφησης της περιοχής, όπου βρίσκεται το επίδικο ακίνητο, αυτό, κατά τις γενόμενες εγγραφές στα βιβλία του Κτηματολογικού Γραφείου Πειραιώς καταχωρήθηκε με έκταση 273 τμ. και με ΚΑΕΚ, συνορεύον γύρωθεν με τα ακίνητα που φέρουν ΚΑΕΚ (οδός) και (οδός ...), και φέρεται ως αγνώστου ιδιοκτήτη κατά το ποσοστό των 32/72 εξ αδιαιρέτου. Με τις υπ' αρ. 299/5/25-4-2005 και 300/5/27-4-2005 αποφάσεις του ΔΣ του ΟΚΧΕ, που δημοσιεύτηκαν στο ΦΕΚ Β' 608/9-5-2005, διαπιστώθηκε η περαίωση της διαδικασίας κτηματογράφησης για τα ακίνητα της περιοχής του Δήμου Δραπετσώνας Αττικής καθώς και η ολοκλήρωση της διαδικασίας καταχώρησης των πρώτων εγγραφών στο κτηματολογικό βιβλίο του Δήμου Δραπετσώνας και ορίστηκε ως ημερομηνία έναρξης του Κτηματολογίου στην εν λόγω περιοχή η 9-5-2005. Η δικαιοπάροχος, ωστόσο των αιτουσών, που ήταν εν ζωή κατά τον χρόνο περαίωσης της διαδικασίας κτηματογράφησης και έναρξης του κτηματολογίου, παρέλειψε να δηλώσει το εμπράγματο δικαίωμα της επί του επιδίκου και έτσι παρέμεινε η ανωτέρω αρχική εγγραφή με εμφανόμενο άγνωστο ιδιοκτήτη για ποσοστό 32/72 εξ αδιαιρέτου. Η αρχική αυτή εγγραφή, όμως, είναι ανακριβής και προσβάλλει τα δικαιώματα των αιτουσών ως συγκληρονόμων της δικαιοπαρόχου τους,, ως συγκυρίας κατά ποσοστό 1/36 ή 2/72 εξ αδιαιρέτου επί του επιδίκου. Επομένως, το πρωτοβάθμιο δικαστήριο, το οποίο με την εκκαλουμένη απόφαση του δέχτηκε την αίτηση ως ουσία βάσιμη και απέρριψε την κύρια παρέμβαση (κατά το μέρος που την έκρινε παραδεκτή και νόμιμη) ως ουσία αβάσιμη διατάσσοντας τη διόρθωση της ανακριβούς πρώτης εγγραφής, έστω και με ελλειπείς αιτιολογίες, που συμπληρώνονται από τις αιτιολογίες της παρούσας, δεν έσφαλε ως προς την ερμηνεία και την εφαρμογή του νόμου και ορθά εκτίμησε τις προσαχθείσες ενώπιον αυτού αποδείξεις, όσα δε υποστηρίζει με τους λόγους της έφεσής του το εκκαλούν Ελληνικό Δημόσιο είναι απορριπτέα ως αβάσιμα καθώς και η κρινόμενη έφεση στο σύνολό της. Τέλος, τα δικαστικά έξοδα των διαδίκων για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας πρέπει να συμψηφιστούν μεταξύ τους, διότι η ερμηνεία των κανόνων δικαίου, που εφαρμόστηκαν, ήταν ιδιαίτερα δυσχερής (άρθρα 179 εδ. β' και 183 ΚΠολΔ).

ΓΙΑ ΤΟΥΣ ΛΟΓΟΥΣ ΑΥΤΟΥΣ

ΔΙΚΑΖΕΙ κατ' αντιμωλία των διαδίκων την από 25-1-2016 και με αρ. κατάθ. έφεση.

ΔΕΧΕΤΑΙ τυπικά και

ΑΠΟΡΡΙΠΤΕΙ κατ' ουσίαν την παραπάνω έφεση.

ΣΥΜΨΗΦΙΖΕΙ στο σύνολό τους τα δικαστικά έξοδα των διαδίκων για τον παρόντα βαθμό δικαιοδοσίας.

ΚΡΙΘΗΚΕ, αποφασίστηκε και δημοσιεύτηκε στον Πειραιά, σε έκτακτη δημόσια συνεδρίαση στο ακροατήριό του στις 21-3-2019, χωρίς την παρουσία της δικαστικής πληρεξουσίας του ΝΣΚ του Ελληνικού Δημοσίου και της πληρεξουσίας δικηγόρου των εφεσίβλητων.

Η ΔΙΚΑΣΤΗΣ

Η ΓΡΑΜΜΑΤΕΑΣ